

— Значи вие правите оная калъ, въ която ни потъватъ краката, — казалъ щъркелътъ.

— Моля да ме извините, ваше сиятелство, за дѣто ще ви противореча, — почтително казалъ червеятъ. Калъ не се нарича онова, което азъ правя. Благодарение на моитѣ трудове, земята става плодородна и храни всички растения, на растенията живѣятъ насѣкоми, а отъ насѣкомитѣ се хранятъ жабитѣ, тѣ пъкъ служатъ за храна вамъ и на вашето уважаемо сѣмейство.

— А отдѣ знаешъ, че всичко това азъ не го зная? — казалъ щъркелътъ, като високо си дигналъ крака и съ достоинство погледналъ на небето. Азъ искахъ само да зная. Е, какъ правишъ ти това . . . какъ го каза ти ей сега?

— Черноземътъ ли? — казалъ червеятъ. Долната земя изнасямъ горѣ на свѣтлина и слънце и да я напои дъждътъ, а горната отнасямъ долу. Тѣй всичко азъ примѣсямъ и се образува чернозема.

— Това е много важно, — казалъ щъркелътъ. И още какво?

Дъждовниятъ червей още повече се приближилъ къмъ дупката си и почналъ да разказва:

— Не сте ли забѣлѣзали, ваше сиятелство, нѣкога, щото паднали листа свити на тръбици да стърчатъ на половина отъ земята? Това е моя работа, която върша нощно врѣме, когато наоколо е тъмно и тихо, и нѣма отъ кого да се страхувамъ. Прѣзъ слѣдната нощъ азъ втиквамъ листа още по-дълбоко и това продължавамъ до тогава, до когато го вмъкна цѣлъ въ земята. Тѣй правя азъ чернозема.

— Това е интересо, — казалъ щъркелътъ.

— Ахъ, — въздъхналъ червеятъ, — ако всички